

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z prawem włoskim budowy trwające krócej niż 200 dni roboczych, w trakcie których nie są wykonywane roboty wymienione w załączniku II do dyrektywy, są objęte jedynie przepisami koordynacyjnymi wymienionymi w art. 7 dekretu nr 626/1994. Przepis ten jednak nakłada wyłącznie ogólny obowiązek współpracy i koordynacji na pracodawców, którzy w ramach swojego przedsiębiorstwa lub zakładu zlecają prace współpracującym z nimi przedsiębiorstwom lub osobom prowadzącym działalność na własny rachunek. W konsekwencji nie można przyjąć, by art. 7 tego dekretu stanowił wdrożenie do prawa krajowego precyzyjnych i szczegółowych przepisów nr 92/57/EWG dotyczących niezbędnej koordynacji na etapie przygotowania i realizacji budowy.

(¹) Dz.U. L 245, str. 6.

(²) Dz.U. L 183, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale di Genova (Włochy) w dniu 12 czerwca 2006 r. — Agenzia Dogane Circonsrizione Doganale di Genova przeciwko Euricom SpA

(Sprawa C-505/06)

(2007/C 42/20)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria regionale di Genova

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agenzia Dogane Circonsrizione Doganale di Genova

Strona pozwana: Euricom SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 216 Wspólnotowego kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie wyłącznie do towarów uzyskanych w procedurze uszlachetnienia czynnego, które zawierają towary niewspólnotowe, czy też stanowi on niezależne od innych źródło powstania długu celnego, uzasadnione wymogiem nieprzyznania podwójnych ulatwień celnych?
- 2) Czy art. 115 ust. 1 i 3 Wspólnotowego kodeksu celnego i odpowiednie przepisy wykonawcze zawarte w rozporządzeniu (EWG) 2913/92 (¹) regulują, w ramach procedury uszlachetnienia czynnego przeprowadzonej jako uprzedni

wywóz oraz równoważny przywóz wyrównawczy (EX-IM), kwestie uzyskania statusu celnego towaru wspólnotowego i korzyści z odpowiadającego zwolnienia z należności celnych przywozowych dla towaru przywożonego w ramach wyrównania z towarem uprzednio wywiezionym w charakterze towaru pochodzącego z Włoch? Czy też przepisy te nie znajdują zastosowania, jeżeli rzeczona procedura w stosunku do omawianych towarów dotyczy uprzedniego wywozu do państw, z którymi Wspólnota Europejska zawarła odpowiednie umowy?

- 3) Czy w niniejszym przypadku fakt, że przywołany powyżej art. 115 ust. 3 stanowi, iż towary przywożone w ramach wyrównania uzyskują status celnego wspólnotowych towarów uprzednio wywiezionych, wpływa na daną procedurę, w szczególności na wspólnotowe pochodzenie uprzednio wywiezionego krajowego ryżu? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, jaki jest związek między procedurą uszlachetnienia czynnego a przepisami dotyczącymi pochodzenia ustanowionymi we Wspólnotowym kodeksie celnym i w umowach z państwami Europy Środkowej i Wschodniej?
- 4) Czy art. 15 ust. 2 umów zawartych między Wspólnotą Europejską a państwami Europy Środkowej i Wschodniej w zakresie, w jakim stanowi, że zakaz zwrotu należności celnych dotyczący surowców niepochodzących [ze Wspólnoty] używanych w produkcji towarów wywożonych wraz ze świadectwem EUR 1 (wydanym przez wspólnotowy organ celny) nie znajduje zastosowania, jeżeli takie towary są przeznaczone do krajowego spożycia, ma być interpretowany w ten sposób, że pozbawia on art. 216 Wspólnotowego kodeksu celnego wszelkiego istotnego znaczenia (effet utile)?

(¹) Dz. U. L 302, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 10 października 2006 r. w sprawie T-302/03 PTV Planung Transport Verkehr AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 18 grudnia 2006 r. przez PTV Planung Transport Verkehr AG

(Sprawa C-512/06 P)

(2007/C 42/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: PTV Planung Transport Verkehr AG (przedstawiciel: dr F. Nielsen, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 10 października 2006 r. (sprawa T-302/03),
- obciążenie pozwanej w pierwszej instancji oraz drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 października 2006 r. narusza art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾. Sąd Pierwszej Instancji błędnie przyjął, że między oznaczeniem „map&guide” a towarem „programy komputerowe” oraz usługą „programowanie komputerowe” istnieje „bezpośredni i konkretny związek”, a oznaczenie „map&guide” pozwala na „bezpośredni opis” tego towaru i tej usługi (pkt 40 wyroku). Ponadto Sąd Pierwszej Instancji błędnie pod względem prawnym wyszedł z założenia, że oznaczenie „map&guide” pozwala właściwemu kręgowi odbiorców „natychmiast i bez głębszej refleksji ustanowić bezpośredni i konkretny związek z programami komputerowymi i usługami programowania komputerowego oferującymi plany (miasta) i przewodniki (turystyczne)” (pkt 47 wyroku). Wreszcie w wyroku stwierdzono, że grupy towarów „programy komputerowe” i usług „programowanie komputerowe” obejmują również towary i usługi, których funkcją jest przedstawienie planów (miasta) i przewodników (turystycznych).

Dokonana w wyroku przez Sąd Pierwszej Instancji wykładnia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 jest nieprawidłowa. Wbrew temu, co przyjął Sąd Pierwszej Instancji, zgłoszony znak towarowy nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego. Zgłoszony znak towarowy nie ma charakteru opisowego. Istnienie „konkretnego i bezpośredniego związku” czy „bezpośredniego opisu” można by przyjąć tylko wtedy, gdyby chodziło o pojęcie, które dany towar lub usługę opisuje w sposób bezpośredni lub opisuje cechy właściwe temu towarowi lub usłudze, czyli jako takie „przylega”. Nie ma to miejsca w przypadku oznaczenia „map&guide”. Nie opisuje ono w sposób bezpośredni towaru „programy komputerowe” ani usługi „programowanie komputerowe”, jak również nie stanowi wskazówki dotyczącej ściśle związanej z tym towarem lub tą usługą cechy. Odbiorcy nie mogą „natychmiast i bez głębszej refleksji ustanowić bezpośredni i konkretny związek z programami komputerowymi i usługami programowania komputerowego oferującymi plany (miasta) i przewodniki (turystyczne)”. Równocześnie funkcją usługi „programowanie komputerowe” czy towaru „programy komputerowe” nie jest „przedstawienie” planów (miasta) lub przewodników (turystycznych).

Przyjęta przez Sąd Pierwszej Instancji zależność między oznaczeniem „map&guide” a konkretnie zgłoszonymi towarem „programy komputerowe” i usługą „programowanie komputerowe” nie jest naturalnie nasuwającym się rozwiązaniem, tylko wynikiem pewnej konstrukcji myślowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, 1994, str. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 27 września 2006 r. w sprawie T-168/01: GlaxoSmithKline Services Unlimited, dawniej Glaxo Wellcome plc przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 18 grudnia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-513/06 P)

(2007/C 42/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Christoforou, F. Castillo de la Torre i E. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC), Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, Spain Pharma, SA, Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar), GlaxoSmithKline Services Unlimited, dawniej Glaxo Wellcome plc

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 i 3 do 5 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-168/01 GlaxoSmithKline Services Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich,
- ostateczne rozstrzygnięcie niniejszego sporu poprzez oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności w sprawie T-168/01 jako bezzasadnej,
- obciążenie skarżącej w sprawie T-168/01 kosztami poniesionymi przez Komisję w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zgadza się z wnioskami Sądu Pierwszej Instancji dotyczącymi uzasadnienia zawartego w zaskarżonej decyzji, istnienia porozumienia między przedsiębiorstwami, zarzucanego nadużycia władzy oraz naruszenia zasady proporcjonalności i art. 43 WE.

Odnosząc się do części wyroku, która dotyczyła istnienia „skutku” antykonkurencyjnego, Komisja kwestionuje rozumowanie, jakie przeprowadził Sąd Pierwszej Instancji. Utrzymuje ona, że analiza Sądu dotycząca ograniczającego „celu” porozumienia w należyty sposób uwzględniająca kontekst prawny i gospodarczy powinna doprowadzić Sąd do potwierdzenia ustalenia poczynionego w decyzji, że cel umowy miał charakter antykonkurencyjny. Co się tyczy innych ustaleń co do „skutków”, Komisja ma poważne zastrzeżenia w szczególności w odniesieniu do: określenia rynku właściwego; odrzucenia ustaleń poczynionych przez Komisję na podstawie art. 81 ust. 1 lit. d) za pomocą argumentu błędnego pod względem prawnym, zgodnie z którym na różnych rynkach geograficznych były stosowane różne ceny oraz kilku innych ustaleń poczynionych